

2) att Riksdagen måtte besluta, det rubriken »*Check*» under § 8 i förordningen angående stämpelafgiften skall erhålla följande ändrade lydelse:

»*Check*; lika med *Vexel*.»

3) att de här ofvan under 1) och 2) föreslagna ändringar i stämpelförordningen må tillämpas redan under innevarande år och så snart ske kan.

Stockholm den 23 januari 1899.

Hugo E. G. Hamilton.

N:o 39.

Af herr **C. Sandquist**, om tillägg till 63 § i lagen om väghållningsbesvärets utgörande på landet.

Rörande vägskattens debitering, indrifning och redovisning finnes stadgadt uti väglagens 63 §, som följer:

»Konungens befallningshafvande ombesörjer, på vägstyrelsens derom framställda begäran, att vägskatten varder genom vederbörande i sammanhang med kronoskatterna debiterad, indrifven och redovisad, på sätt om landstingsmedel är föreskrifvet; egande Konungens befallningshafvande jemväl att förordna om afskrifning af sådana afgifter till vägkassan, som i anseende till bristande tillgångar icke kunnat indrifvas.»

Strax efter den nya väglagens tillämpning hade man temligen allmänt den uppfattningen inom flera väghållningsdistrikt, att denna paragraf icke lade något hinder i vägen för väghållningsskyldige att antingen anlita kommunalnämnden eller uppdraga åt annan pålitlig person att debitera, indrifva och redovisa afgifter till vägkassan.

Undantagsvis åtminstone medgaf ock vid den tiden Konungens befallningshafvande i Stockholms län väghållningsskyldige inom ett väghållningsdistrikt friheten att sjelfva ombesörja, på sätt de bäst funno lämpligt, vägs kattens debitering, indrifning och redovisning. Inom ett och annat väghållningsdistrikt dristade man ock, utan någon som helst förfrågan hos Konungens befallningshafvande, efter eget godtfinnande ombesörja vägs kattu uppbörden i förlitande derpå, att obetalade afgifter till vägkassan skulle indrifvas på samma sätt, som om resterande kommunala utskylder stadgadt är. Men snart nog nödgades man inom dylika väghållningsdistrikt erfara, att så ingalunda vore förhållandet. Enligt hvad man berättat för mig, har ett sådant väghållningsdistrikt blifvit hotadt med att »gå miste om statsbidraget», om det icke stälde sig väglagens 63 § till efterrättelse.

Inom ett annat väghållningsdistrikt debiteras och indrifves vägs katten ännu, enligt väghållningsskyldiges beslut, af dertill utsedd person, men under sådana förhållanden, att icke blott ingen handräckning kan erhållas vid resterande vägs katts indrifning, utan der pågår ock, enligt hvad man låtit mig veta, en kraftig agitation för att förmå vägs katteskyldige att icke betala vägs katt, för att sålunda framtvinga tvångsuppbördssättet, enligt anförda 63 §.

Då vägs katten uppbäres och användes inom väghållningsdistriktets kommun — kommuner, om distriktet består af flere sådana — frågar man sig med rätta: hvarför skola väghållningsskyldige vara fräntagna rättigheten att sjelfva, på sätt de för godt finna, låta debitera och indrifva vägs katten?

Då kommunerna i flera årtionden ansetts mogna för att ombesörja debitering och uppbörd af kommunalutskylderna genom af dem valda kommunalnämnder, så böra väl ock väghållningsskyldige anses mogna nog för att sjelfva ombesörja vägs kattens debitering och indrifning genom af dem valde uppbördsmän. Men icke blott frihet för och mognad hos de väghållningsskyldige äro talande skäl för denna sjelfombesörjningsrättighet. Kändt är, att inom alla sådana väghållningsdistrikt, der inga industriella inrättningar finnas, måste den i mantal satta jorden nästan ensam ännu vidkännas väghållningsbördan, ty den ringa del af vägs katten, som inflyter

ifrån lägenhetsegare, några få handlande och kapitalister, förmår icke att i någon nämnvärd mån minska densamma.

Väghållningsskyldige hafva därför af nöden att på sådant sätt få ombesörja sina väghållningsangelägenheter, att förvaltningskostnaderna icke blifva alltför känbara.

På grund af det anförda får jag vördsamt föreslå,

att Riksdagen måtte för sin del besluta:

att 63 § uti lag den 23 oktober 1891, angående väghållningsbesvärets utgörande på landet, måtte erhålla tillägg af följande innehåll:

»Stände dock väghållningsskyldige fritt att sjelfva ombesörja vägskattens debitering och indrifning, med rättighet att få de resterande utskylderna indrifna, på sätt om resterande kommunala utskylder stadgadt är.»

Om remiss till vederbörligt utskott anhålles.

Stockholm den 25 januari 1899.

Carl Sandquist.